

OD AUTORKY BESTSELLERU KULTI
MARIANA ZAPATA

*Sládková,
Lukov*

FRAGMENT

S láskou, Lukov

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Mariana Zapata
S láskou, Lukov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

*S lăskou,
Lukou*

MARIANA ZAPATA

FRAGMENT

Copyright © 2018 by Mariana Zapata
Translation © Romana Bičíková, 2021
Cover photos © Sergey Chayko; iordani; 12_Tribes; Khamidulin Sergey; Artur Didyk;
Boris Ryaposov / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-5119-2 (1. vydání 2021)
ISBN e-knihy 978-80-253-5167-3 (1. zveřejnění 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5168-0 (1. zveřejnění 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-5166-6 (1. zveřejnění 2021) (ePDF)

VĚNOVÁNÍ

Pro moji nejlepší kamarádku a nejlepšího člověka, co znám,
pro moji mámu.
Jsi opravdová *chignona*.

Kapitola první

Zima/Jaro
2016

Když jsem popáté sletěla na zadek, usoudila jsem, že je na čase toho nechat.

Aspoň pro dnešek.

Další dvě hodiny pádů zvládne moje pozadí zase zítra. Nemuselo by, kdyby se mi konečně podařilo přijít na to, co dělám blbě, krucinál. Tohle byl druhý den v řadě, kdy se mi nepovedlo doskočit.

Překulila jsem se na tu půlku, která při pádech utrpěla trochu míň, frustrovaně jsem vydechla, silou vůle zadržela zaklení, které se mi dralo na jazyk, a zvrátila jsem hlavu ke stropu, aby nikdo neviděl, jak se ksichtím. V tu chvíli mi ale došlo, že to byla kolosální chyba. Moc dobře jsem věděla, co visí z kopulovitého stropu zimního stadionu. Vídala jsem to posledních třináct let.

Transparenty.

Hromada transparentů pověšených na střešních krovech.

A na všech se skvělo jméno jednoho a téhož debila.

IVAN LUKOV. IVAN LUKOV. IVAN LUKOV.

A ještě několikrát IVAN LUKOV, pro jistotu.

Vedle jeho jména byla samozřejmě i další – všechny ty nebohé duše, se kterými za ta léta krasobruslil –, ale to jeho mě do očí bilo nejvíc. Nejen proto, že to bylo stejné příjmení, jaké nosila také jedna z mých nejoblíbenějších osob na světě, ale taky proto, že jeho křestní se rýmovalo se slovem Satan. Byla jsem si docela jistá, že jeho rodičům ho přinesl čáp rovnou z pekla.

V tu chvíli jsem viděla jen ty rozvěšené plakáty.

Pět modrých transparentů s letopočty národních mistrovství, která opanoval. Dva červené za dvě mistrovství světa. Dva máslově žluté transparenty reprezentující dvě zlaté olympijské medaile. Jeden stříbrný za to jediné druhé místo ze světového šampionátu. Příslušná stříbrná medaile trůnila ve vitríně plné trofejí hned u vchodu na stadion.

Uf. Ten snaživce. Kretén. Debil.

Mohla jsem jen děkovat bohu, že tu nevisí i transparenty za každé Major-Prix a další závody, které za ty roky vyhrál, jinak by strop pro samé barvy nebyl vůbec vidět a já bych si každý den musela při pohledu na ně znovu ublinknout.

Všechny ty transparenty... a ani na jednom nebylo moje jméno. Ani na jednom jediném. Bylo fuk, jak usilovně jsem se snažila, jak tvrdě jsem při trénincích dřela. Protože ten, kdo skončil na druhém místě, nikoho nezajímá, tedy pokud nejste Ivan Lukov. A to já rozhodně nebyla.

Závist, na kterou jsem neměla žádné právo, ale nemohla jsem ji tak docela ignorovat, mě bodla kdesi pod hrudní kostí. Nesnášela jsem to. Úplně jsem to *nenáviděla*. Starat se o to, co dělají ostatní lidé, byla jen ztráta času a mrhání energií, na to jsem přišla už jako malá, když měly ostatní holky hezčí kostýmy a novější brusle než já. Cítit závist a hořkost bylo pro lidi, kteří neměli nic lepšího na práci. To jsem věděla. Lidi, kteří se neustále srovnávají s ostatními, nikdy v životě nikam nedojdou. To jsem taky věděla.

A mezi takové lidi jsem nechtěla patřit za nic na světě. Zvláště ne kvůli tomu debilovi. To třívteřinové bodnutí závesti si odnesu do hrobu, nikdo se nikdy nedozví, co ve mně pohled na ty transparenty dokázal vyvolat.

S touhle myšlenkou jsem se přetočila na kolena, abych se na ty pitomé kusy látky už nemusela dívat.

Plácla jsem dlaněmi do ledu a vzepřela se na nich, abych se postavila na nohy – udržet rovnováhu na bruslích pro mě bylo stejně přirozené jako chodit –, a konečně jsem se zvedla. *Už zase. Už popáté za*

posledních zatracených patnáct minut. Levá kyčel, půlka a stehno mě bolely jako čert, a to nejhorší mělo přijít teprve zítra.

„Do prdele,“ zamumlala jsem si pro sebe, aby to neslyšela žádná z mladých holek, které bruslily kolem. Poslední, co jsem potřebovala, bylo, aby na mě jedna z nich šla žalovat vedení. *Už zase.* Bonzačky mrňavé. Jako by tohle a ještě horší slova už dávno neznaly z televize nebo ze školy.

Oprášila jsem si z boku ledovou tříšť od posledního pádu, zhluboka jsem se nadechla na uklidněnou a snažila se udržet na řetězu frustraci, která mnou pulzovala – frustraci ze sebe, svého těla, svojí situace, celého svého života, z těch holek, kvůli kterým jsem si tu nemohla ani pořádně ulevit – prostě z dnešního dne. Z toho, že jsem zaspala, že jsem ráno nezvládla doskočit ani jeden skok, že jsem si v práci dvakrát vylila kafe na triko, že jsem dveře auta otevřela tak prudce, až jsem si skoro zrakvila kolenní česky, a z toho, že odpolední trénink byl snad ještě horší než ten ranní...

Bylo snadné zapomenout, že v ohromném soukolí života je to, že nezvládnou skok, který už skáču deset let, naprosto nicotné. Prostě jsem měla špatný den. *Další* špatný den. Nic neslychaného. Vždycky existovaly horší věci, které se mohly stát – a jednoho dne se i stanou. Když máte úplně všechno, co jste kdy chtěli, je snadné brát to jako samozřejmost.

Ale právě když začnete brát jako samozřejmost ty nejzákladnější věci v životě, osud se rozhodne dát vám najevo, že jste nevděčný idiot.

A já dneska brala jako samozřejmost to, že dokážu skočit trojitý salchow, skok, který jsem uměla už spoustu let. Není to úplně nejjednodušší skok – jedná se o tři otáčky, přičemž krasobruslař se odráží při pohybu vzad z vnitřní hrany a musí dopadnout na vnější hranu druhé nohy –, ale zdaleka nebyl ani nejtěžší. Za obvyklých okolností jsem ho skákala, jako by to byla moje druhá přirozenost.

Ale dneska ne, a ani včera ne.

Promnula jsem si oči hřbetem ruky, zhluboka se nadechla a ještě pomaleji vydechla, protáhla si ramena a v duchu si opakovala, že se prostě musím jen uklidnit a jít domů. Zítra je taky den.

Stejně se v nejbližší době nechystáš závodit, připomněla mi ta praktičtější – ale taky potměšilejší – část mého mozku.

A jako pokaždé, když jsem pomyslela na tenhle nepopiratelný fakt, se mi žaludek sevřel neřaděným vztekem... a něčím, co hodně ošklivě připomínalo zoufalství.

A jako pokaždé, když se mi tohle stalo, jsem obě emoce zatlačila hluboko, hluboko, *hluboko* do svého nitra, na místo, kde jsem je už nemohla cítit ani je nijak vyvolat. *Je to k ničemu*. I to jsem věděla. Naprosto k ničemu.

Nehodlala jsem se vzdát.

Další nádech a výdech, bezděky jsem si promnula zhmožděnější půlku, aby mi odpustila, a toho dne naposledy jsem se rozhlédla po kluzišti. Viděla jsem mladší holky využívající toho, že trénink ještě neskončil, a měla jsem co dělat, abych se nezamračila. Byly tu asi tři krasobruslařky v mém věku, ale všem ostatním holkám bylo pouhých -náct. Možná nebyly až tak dobré – rozhodně ne tak dobré jako v jejich věku já –, ale stejně. Mají celý život před sebou. Jedině v krasobruslení, a možná taky v gymnastice, jste v šestadvaceti letech už považovaná za stařenu.

Jo, musím okamžitě domů, natáhnout se na gauč a pustit si něco v televizi, abych na tenhle příšerný den co nejrychleji zapomněla. Ze sebelítosti nikdy nevzešlo nic dobrého. Nikdy.

Prosmýknout se kolem ostatních bruslařů trvalo sotva pár vteřin. Všimla jsem si jich jen natolik, abych do někoho nevrazila, jinak mi byli naprosto ukradení. Dojela jsem k mantinelu obepínajícímu kluziště, k místu, kde jsem si vždycky nechávala chrániče. Popadla jsem ty dva kusy plastu a nasadila je na čtyři milimetry široké nože přišroubované k bílým botám, které dohromady tvořily moje brusle. Pak jsem vkročila na pevnou zem.

Snažila jsem se ignorovat ten pocit, co mi probublával v hrudi z toho, kolikrát jsem dneska spadla.

Nechtěla jsem si připustit, že je dost pravděpodobné, že každodenním dvoufázovým trénováním ve Sportovním centru Ivana Luko-

va v naději, že jednoho dne budu zase krasobruslit závodně, jen marním čas. Jenže pouhé pomýšlení na to, že bych se prostě vzdala, mi připadalo jako zahození posledních šestnácti let mého života. Jako bych svoje dětství obětovala jen tak pro nic za nic. Jako bych neobětovala normální život a vztahy pro sen, který se mi zdál tak obrovský, že mi ho nikdo a nic nemohlo vzít.

Jako by se můj sen, že vyhraju olympijské zlato – nebo aspoň mistrovství světa, nebo jen národní mistrovství – nerozlámal na titěrné kousíčky, kterých jsem se stále zuby nehty držela, i když jsem někde hluboko uvnitř cítila, že mi to spíš ubližuje, než aby mi to pomáhalo.

Ne.

Tyhle myšlenky nebyly ten důvod, proč mě skoro každý den bolelo břicho a občas se mi zvedal žaludek.

Potřebovala jsem se uklidnit. Nebo vzít vibrátor a udělat si to. Něco přece musí zabrat.

Setřásla jsem ze sebe ten nepříjemný pocit, obešla jsem kluziště a vydala se chodbou k šatnám. Cestou jsem se rozhlížela po shromážděných lidech. Už tu byli rodiče s dětmi, čekající na večerní veřejný trénink, ten, na který jsem sama začala chodit v devíti letech, než jsem přestoupila do menších oddílů a nakonec se dopracovala k soukromým lekcím s Galinou. Staré dobré časy.

Sklopila jsem hlavu, abych se vyhnula očnímu kontaktu s kýmkoli okolo, a kráčela dál. Míjela jsem lidi, kteří se mému pohledu vyhýbali úplně stejně usilovně. Ale když jsem došla chodbou ke dveřím šatny, v níž jsem měla uložené věci, uviděla jsem čtveřici pubertálních holek, které tu postávaly a jen dělaly, jako že se protahují. Věděla jsem, že rozcvičku předstírají, protože když melete pantem, pořádně se protáhnout nejde.

Tak mě to aspoň učili.

„Ahoj, Jasmine,“ pozdravila mě jedna z nich, milá holčina, která se odjakživa ze všech sil snažila chovat ke mně přátelsky.

„Ahoj, Jasmine,“ přidala se k ní holka, co stála vedle.

Proti své vůli jsem jim kývla na pozdrav, ale už jsem nedočkavě počítala, jak dlouho mi ještě potrvá dostat se domů, tam si buď udělat něco k jídlu, nebo jen vrazit do mikrovlnky něco z toho, co připravila máma, a pak si nejspíš jen kecnout k televizi. Možná že kdyby dnešní trénink neskončil tak neslavně, měla bych náladu i na něco jiného, třeba jít se proběhnout, nebo dokonce navštívit sestru, ale... směla.

„Užijte si trénink,“ zamumlala jsem na ty dvě přátelské holky. Po těch druhých dvou, co stály naproti, jsem jen mlčky loupla očima. Připadaly mi povědomé. Za chvíli začínal trénink středně pokročilým krasobruslařům, nejspíš patřily právě mezi ně. Neměla jsem ale důvod se jimi moc zaobírat.

„Dík, ty taky!“ vypískla holka, co mě pozdravila jako první, a hned nato pusu zavřela a tváře jí polil ruměnec tak červený, že jsem podobný viděla jen u jediného člověka: svojí sestry.

Rty se mi roztáhly v úsměvu, který byl nečekaný, ale upřímný – protože mi připomněla Kvíka. Strčila jsem ramenem do lítaček vedoucích do šatny, ale sotva jsem vkročila dovnitř – dveře se za mnou ještě ani nezavřely –, zaslechla jsem: „Nechápu, proč jsi z ní tak odvařená. Jo, byla skvělá krasobruslařka, ale sama to pořádně nikam nedotáhla a ve sportovních dvojicích taky ne.“

Strnula jsem. Přímo ve dveřích, napůl v šatně, napůl ještě venku. A udělala jsem něco, o čem jsem věděla, že to rozhodně není dobrý nápad. Poslouchala jsem dál.

Odposlouchávat cizí hovory se ještě nikdy nikomu nevyplatilo, ale to mi bylo fuk.

„Mary McDonaldová je mnohem lepší...“

Ony to fakt hodlaly řešit.

Dýchej, Jasmine. Dýchej. Sklapni a dýchej. Promysli si, co chceš říct. Vzpomeň si, co všechno jsi dokázala. Pomysli na –

„... jinak by si ji Paul na tuhle sezónu nevybral,“ dořekla holka.

Napadení je trestný čin. Ale jak moc nezákonné je vlepit facku puberťačce?

Dýchej. Mysli. Buď hodná.

Byla jsem už dost stará na to, abych se nenechala jen tak vytočit. Dost stará na to, abych se nenechala urazit nějakou usmrkanou blbkou, která ještě ani nevylezla z puberty. Ale...

No, kariéra ve sportovních dvojicích byla moje bolavé místo. A když říkám bolavé místo, myslím tím krvácející, mokvající rána, která se odmítala zacelit. Mary McDonaldová a Paul, též známý jako absolutní kretén a hajzl, kterého bych nejradši upálila zaživa? Viděla jsem po nocích, kdy jsem nemohla spát, dost dílů sitcomu *Bradyovi*, takže jsem naprosto chápala, proč Jan tak nenávidí Marcií. Taky bych ji nenáviděla. Úplně stejně, jako jsem nenáviděla Mary McDonaldovou.

„Vidělas na internetu její videa? Moje mamka říká, že se neumí chovat, a proto nikdy nevyhrála. Rozhodčí ji nemají rádi,“ pokoušela se druhá holka šeptat, ale moc se jí to nepovedlo, protože jsem ji slyšela naprosto zřetelně.

Nemusela jsem tam stát a poslouchat. Nemusela jsem dělat vůbec nic. *Jsou to jen děti*, pokoušela jsem se přesvědčit sama sebe. Vůbec nevědí, jak to celé bylo. Nevědí o tom skoro nic. Většina lidí o tom nic neví, a taky se to nikdy nedozví. Já jsem se s tím smířila a vyrovnala.

Jenže jedna z nich mluvila dál, a v tu chvíli mi bylo jasné, že neudržím jazyk za zuby, nenechám je dál spřádat nějaké kraviny. Ani když má člověk dobrý den, nevydrží všechno, a můj den rozhodně dobrý nebyl.

„Moje máma říkala, že tu pořád trénuje jen proto, že se kamarádi s Karinou Lukovou, ale s Ivanem prý moc nevychází...“

Měla jsem co dělat, abych si neodfrkla. Já a Ivan že spolu *moc nevycházíme*? Tak tomu chtěly říkat? *No tak jo.*

„Je to kráva.“

„Nikoho nepřekvapilo, že když ji Paul odkopl, už si dalšího partnera nenašla.“

A bylo to tady.

Možná že kdyby se znovu nezmínily o tom kreténovi, mohla jsem to brát s nadhledem, ale k čertu s tím. Měřím metr šedesát, dalo by se říct, že nadhled ani mít nemůžu.

Než jsem si v tom stihla zabránit, otočila jsem se na patě a vystrčila hlavu ze dveří. Čtveřice holek stála pořád na tom samém místě. „Co prosím?“ zeptala jsem se pomalu a *vy mrchy bez talentu, co to nikdy nikam nedotáhnou*, jsem si nechala pro sebe. Naschvál jsem pohledem probodla speciálně ty dvě, co mě nepozdravily. Když zaslechly můj hlas, vyděšeně sebou trhly.

„Já... já... já...“, koktala jedna z nich, zatímco druhá vypadala, že si nadělá do trikotu. Super. Doufala jsem, že se to fakt stane. A že to bude pořádně průjem a nateče jí úplně všude.

Měla jsem pocit, že na každou z nich zírám snad minutu. Sledovala jsem, jak rudnou, docela jsem si to užívala... ale ne tak, jak bych si to užila normálně, v situaci, kdy bych nebyla víc našťvaná na sebe než na ně. Povytáhla jsem obočí, kývla hlavou směrem do chodby ke klužišti, kterou jsem sem před chvilkou sama přišla, a vyloudila na tváři úsměv, který nebyl upřímný ani trochu. „To jsem si myslela. Měly byste upalovat, ať nepříjete pozdě na trénink.“

I tentokrát jsem se udržela a nedodala *vy krávy*. Byly dny, kdy jsem si za svoji trpělivost s nejrůznějšími typy blbců zasloužila medaili. Kdyby se v téhle disciplíně dalo soutěžit, vyhrávala bych pořád.

Byla jsem si celkem jistá, že už nikdy neuvidím nikoho běžet tak rychle jako ty holky, leda snad při olympijské stovce. Ty dvě milejší se tvářily trochu zděšeně, ještě mi věnovaly letný rozpačitý úsměv a pak se rozběhly za těmi dvěma, a ještě si přitom něco šeptaly.

Podobně hrozná holky byly důvodem, proč jsem se už dávno ne snažila najít si kamarádky mezi dalšími krasobruslařkami. Tyhle malé mrchy. Ještě jsem jejich vzdalujícím se zádům ukázala vztyčený prostředník, ale o moc líp jsem se necítila.

Potřebovala jsem se z toho dostat. A to fofrem.

Konečně jsem vešla do šatny a složila se na jednu z lavic před řadou